

300 oldal

Z

VELETEK ÉLNI,
együtt lélegezni
úgy lehet,
ha nem csak a szájról
hajított szó,
a gondolat-valló betű,
de a tett is izzó,
s gyíjt új fényeket.

Az engem ért külső és belső hatások s a belőlük,
vagy inkább értők sarjadó gondolatok versformá-
ba öntése gimnáziumi éveimtől napjainkig tart.
Csak remélhetem, még messze van a befejező sor.

Eddig öt kötetem jelent meg: Hét bőrbe zárt tes-
tem, Hétszerelemes tenger, Hét X. Létéjelentés, Ren-
nem maradt szavak.

DRÉGELY ISTVÁN ÜZENET

DRÉGELY ISTVÁN

Üzenet

VERSEK

DRÉGELY ISTVÁN

Üzenet

VERSEK

BUDAPEST – 2017

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

© Drégely István 2017

VELETEK ÉLNI,
*együtt lélegezni
úgy lehet,
ha nem csak a szájról
hajított szó,*

*a gondolat-valló betű,
de a tett is izzó,
s gyújt új fényeket.*

Az engem ért külső és belső hatások s a belőlük, vagy inkább értük sarjadó gondolatok versformába öntése gimnáziumi éveimtől napjainkig tart. Csak remélhetem, még messze van a befejező sor.

Eddig öt kötetem jelent meg: Hét bőrbe zárt testem; Hétszerelmes tenger, Hét X, Létjelentés, Bennem maradt szavak.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

A kötet megjelenéséhez nyújtott segítséget köszönöm az égiek közül: Pamónak, a földiek közül: Lengyel Gézának, és Vizi Andrásné – Felsőházi Zsófinak és Galántai Aurélnak. Külön köszönöm „ezeréves” barátságunkat Zombor Józsefnek – akivel egy padban ültem gimnazista korunkban, együtt kerékpár versenyeztünk –, s ha hazajön – mert nagyon messzire, a kanadai Edmontonig futott új hazát keresni, találni! –, szinte rokonként öleljük meg egymást, ki most is jelentős baráti segítséggel járult e kötet megjelenéséhez.

ÉLŐLÁNC

MEGVÁLTÁS

Gyermekkorom imáit elfelejtettem,
és a hit-virágaim is gyommá lettek
az évek múlásának árok partjain –
s az egykori esték csendje
káromkodás-zajjá vadul
hallva a létünket romboló hír-Bábeleket;
s érzem: gondolataimat
miként mérgezi óráról-óra
a politikai gyalázkodás,
melyből naponként megváltást csak az ad,
ha végre éjfél után belezuhanhatok
a szakadék-mély álomba.

2007. március 1.

KI AZ IGAZI MAGYAR?

„Elegendő a harc,
hogy be kell vallani – jelenünket.”

Íme, oly időket élünk, amikor döntenünk kell,
vallanunk kell arról, hogy KI az igazi magyar?

Mert igazi magyar az, aki nemzeti lobogót tesz
a vonuló sokaságban szamarára, traktorjára,
vagy ablakában, erkélyén lobogtatja szüntelen;
szívet takaró óriáskokárdát tűz kabátjára
és igaz-arcélú magyar ember az, akinek gyermeke –
Árpád, Álmos, Botond, Csenge, Emese, Gyöngyvér,
bár apja után vezetékneve a lengyelből jött Makovecz,
a cseh Csurka, az egykor kenyeret adó Weiss gyáros,
vagy a sváb ősöktől örökölt Bauernfend apám, s rokon
Gfelner tisztos kort megélt kőműves mester?

2017. május 8.

A HÍREKET HALLVA

A tőlünk száz kilométerekre,
zuhogó géppisztoly-golyózápóra
az én lelkemet is szétszaggatja,
mert a hipnotizáltan agymosott,
mindenre képes emberek
gyilkoló vágyat érző seregek
szétverik az élet csendjét

s öröm tölti be lelkük mélyét:
hallva a menekültek fájdalmait,
a hazavesztés halál-jajdulásait...

És mi...
Drótkerítéssel kerítjük határainkat,
s zárjuk némaságra ítélt szánkat!

2016. szeptember 10.

NEM HALLOM A VÁLASZT

Mintha lennék tettetett siketek között,
vagy országnyi siket-teremben –
gondolataimat kimondó kérdéseimre,
kimondott szavaimra nem hallom a választ!

De hát e rohanó, szüntelen acsarkodó,
gyűlölködéstől harsogó világban
az ember – mire számíthat?

A kiáltozók közül
Egy
– karját mereven égre lendítő – ugrik,
robban a dobogóra,
ujjával mutat az eszmét jelképező
piros-fehér csíkos lobogóra
s harsogja a tömeget butító ígét:
„Legyen bármilyen másszívű,
ki a hazát kiárulja, visszahúzza,
viselje a megvetés keresztjét!”

És a megbolondított népek siket világában
– lehet –: megsüketültem én is,
nem hallom a tiltakozók
ország rengető/ordító válaszát.

2013. január 11.

NEM KIRÁLY MÉG

Nem király még,
sem nem kormányzó,
de már pallós jogot harcolt ki –
magának;

s az elvbarátok tüsténkednek
remélve: az uralkodói koncból
jut valamennyiüknek.
És ehhez a jogart, az országalmáját,
s az áhított koronát őrzik még
nemcsak fegyveres örök,
de az Őt képviselő szemek is,
hogy az illetlen fejre ne kerüljön!

2017. április 30.

HADIJELENTÉS

Ezrek kiáltották utána
az esküt...

A Vezér
napiparancsot hagyott hátra –

Ezrek némák...!

Teljesítették az esküt.

ÉLŐLÁNC VOLT A PARLAMENT KÖRÜL

Ez az emberek sokaságától bensőséges, csendes,
egymást bátorító lánc volt;
a haragvó egyetértés kéz-kezet fogók
élő koszorúja, melyet a mécsesek, gyertyák
léleklobogású lángjai fényesítettek
és erősítették együtt a tiltakozást –
a szabad akarat, a tiszta választás
meggyalázása, eltiprása ellen!

2012. november 20.

2015. OKTÓBER 23. REGGEL

Arcomat érintve ébresztett a napsugár,
majd végigsétált a Práter utcán,
ahol most nem dörrent ágyú,

nem pattogtatta toroktüzét gépfegyver
és puskából sem indult útjára halál-lövedék
– a béke, az emlékezés csendje ölelt.

Még szél sem fújt, – s ha fújt is volna, hiába!,
mert az utcán zászló sincs, amit lobogtathatna:
sem sértetlen, sem forradalmian lukas –
mert gyengül már a lelkesedés, az emlékezés ereje,
miként ritkul a forradalmi harcok gyakor volt serege!

Az emlékezés csendjét – a már-már ünnepi hangulatot –
a sarkon beforduló kocsi s a teli kukákat előre tevő
és az üreseket könnyedén visszahajigáló emberek
hangos beszéde teszi mindennapossá,
de hát az ő dolguk ma sem más:
e a napon is szedjék össze
az itt lakók szemetét!

2015. október 23-27-30. – november 6.

VONZÁS VÉGE...

Vonzás vége –
Földzuhanás a semmibe;
és Nap nélkül
jéggé dermed az élet –
úgy vagyunk mi is együtt
emberek –
elevenen halálra ítélték.

2008. október 14–17.

KÉT NAP

*Idézet a „Hinni kezdtem” című versemből „... mintha
lettünk volna csak ketten – az egymás kezét kereső
akaratban hinni kezdtem.*

(Tüntetés az Operaháznál 2012. január 02.)

TÜNTETÉS AZ OPERAHÁZNÁL 2015. JANUÁR 02.

Még előbbre... közelebb a színpadhoz...
érteni a szónokok hangját,... mondandójukat:
új rendszert akarnak, de már nélkülünk!

^

Most te mész elől a tömegben utat keresve,
hátra se nézel, hogy jövök-e még,
vagy magába nyelt az emberek kiáltozó hada

– nem... nem keressük már egymás kezét –

s együttlétünk békéjére
többször le-lecsapott az érzelem vihar:
és villámcsapássá lettek a szavak,
melyekkel kegyetlenül sújtottuk, sebeztek egymást,
mert tűz és víz vagyunk,
harag-lángra lobbantjuk egymást
és a békesség napjaiba
csak oltani tudjuk magunkat.

2015. január 2–5.

SZABADON MEHETEK...

Szabadon mehetek bárhová,
ha akarok! (s van pénzem rá!)

Mondják: szabad vagyok! –

De fáj a szó: a ledorongoló,
a politikát szolgáló, taposó!
A rendszer korlátai, amivel
körbezárnak, mintha lennének
hegyezett acélkarók.

Mégis engedelmeskedem
az „élni akarás” ösztönének,
tűrve a bántást, megalázást
még mindig itt akarok maradni
és úgy élni, mintha nem történne semmi!

Csak állok a pálya szélén
s kegyetlen, fülsértő hangon
kiabálok, ordibálok a semmibe,
mert senki nem hallja
– nem akarja hallani! –
hogy miért a fájdalom bennem
és miért milliók szívében az aggodalom
a néplétért, az itt élő emberekért...

2017. április 1.

VELETEK ÉLNI,

együtt lélegezni

úgy lehet, ha nem csak a szájról
hajított szó,
a gondolat-valló betű,
de a tett is izzó,
s gyújt új fényeket.

EMLÉKEZÉS

ÉLETRAJZI TÖREDÉK

Szülőanyámmal is megesett,
mi másokkal is megtörtént:
férj nélkül szült
„fattyú” gyereket.

2017

EMLÉKEZÉS

*Szülőanyám 1916. február 15.- én született, 1937. május
18.-án az István kórházban halt meg, a vitustánc vitte el.*

A vitustánc erősebb volt Nála!
Szíve, mint a Rómába ment harang
megrepedt –
sem hangja, sem mosolya
sem mind a mi volt Ő

nem jön már vissza közénk – soha...

2016. szeptember 11.

VELÜNK VOLTÁL

Óh, hányszor vagy közöttünk beszélgetéseinkben,
mikor említve mondataid, értünk tett tetteid,
s mind ami negyvenkilenc év történéseiből
elénk vetítődik éles képpel...
– mondjuk is –: mintha élnél,
mintha itt lennél közöttünk
a konyhában, az asztalnál ülve,
s nagyokat nevetve sületlenségeinken,
vagy emlékezve Ili mamára, Nagyanyóra, Jóskira,
Margitra, szülőanyámra, Aranka mamára...
ilyenkor mindnyájan együtt vagyunk,
de hiába akarjuk hinni,
hogy így is maradunk mi együtt,
mert sorsunk kikerülhetetlen...
Már – régen – írva vagyon.

2012. augusztus 11.

MEGADTAD MAGAD

Látom:
fekszel hanyatt, mint amikor befogadtál
hordó-hasadon karjaid a ráfok,
s homlokodon fénylik, csillog
az izzadsággyöngy-párta,
szemedbe süt a mennyezet fehérje,
s ajkadon még mindig ott virít a csókvirág –
de öledet fémfogók feszítik:
szülni kell, mert eljött az idő...
– s nem tudhattad –
már akkor megadtad magad
a halálnak!

MILYEN VOLT?

Szülőanyám vére testemé

s mégsem tudom
milyen volt szeme, arca?
szerette a csendet?
vagy tán...?

Ő magára nem tudott,
hát ti vigyázzatok rá
holt szentek –
és ti is
egyszer-volt emberek!

SZÜLŐANYÁM HOLT ÁRNYÉKA

Akartam
kapaszkodni
fény-porkötélbe,
de szülőanyám holt árnyéka
rávetődött a résre!

KERESTELEK MINDENÜTT

Tapogatva jártam utánad,
kerestelek mindenütt –
hiába!
Jeltelenül eltűntél
a halálba.

PAMÓNÁL VOLTAM

Képzeletemben itt lépdelsz mellettem,
hol hallhatatlan csend van a földben
és néma a jajdulásom itt, a föld felett,
amit vakítóan beborít a kitartó hólepel,
de a varjak rikkantásaikkal ébresztgetik már
a bokrok még magukba zárkózó, ám...
a tavaszi virágzásról álmodozó rügyeit –

2012

ITT...

Itt a sírkertben,
tenyényi zöldben
gyermek láncfű hajladozik
sértetlenül a szélben –
csak egy erős fújás kellene
és szerte repülne,
miként – emlékszem – él bennem:
a víznyomásra tested pora
magasra szökkent
s aztán darabokra törve
zuhantál vissza örökre
a földbe...

2017. május 08.

MA RÁM TÖRT

Ma rám tört az emlékezés árja –
tudom: nem köszöntem el tőled
amikor indultál, rohantál a halálba...
nincs már könnyem, se fájdalom.
Neked Pamó, megőrzésre,
minden gondolatom átadom...
Vigyázz rájuk!
A holttársak között is sok
az Istennek besúgó!

2017. március

A MAGÁNY ÉBREDÉSE

Reggeli ébredésem –
a magány ébredése.
A felgyülemlett álmot
– ha volt is –
nem tudom megosztani
már senkivel!
és –
még senkivel!

2012. május 20.

A 44-ES KÖNYVTÁRBAN

(Panni munkahelye volt)

Itt ülök
szellemeddel ölelkezve,
mert ismerhetnek a könyvek...
Sokat simíthattak ujjaid
s tán vissza is köszönne
egy-egy régi kávéfolt,
„a kedves olvasó” által
visszahozott könyv valamelyik lapján.

2011. október 27.

FARKASRÉTEN

Immár ide:
Jutkához,
anyámék sírjához
és Jásdi Sanyiéhoz is
egyedül jöttem!
s hiába hallok
lépéseket mögöttem –
nem te vagy!

Csak a hangok,
a koppanó lélek-hangok
kísérnek mindenütt.

2011. augusztus 19.

MA LENNÉL NYOLCVAN ÉVES

Bár az idő rohan velünk,
születéseink távolsága megmarad,
s így lennél Te már „öreg” nyolcvan
és én egy parányi fél évvel fiatalabb
– vagy miként mondogattad „vénebb”.
És így lesz ez már végleg,
mert nincs olyan isten, aki
por-létedből feltámasztana!

Már hiába, hiába harcolok Érted!

2015. június 4.

LASSAN

A jégszavak:
betegség, fájdalmak,
kórház, operáció,
halál, temetés,
– szóratás – a múltó napok
csendesítő erejétől
már olvadoznak,
de viselnem kell
hitetlenkedő szemek
rosszalló tüzet,
hogymosolyogni is tudok,
s nem szaggatom szüntelen
gyászruhám.

2011. szeptember 10.

MEGJÁRTAD UTAD

Lassan egy éve lesz,
hogymested tőlem messze ment,
s a lángban porrá lett –
mígnem a kegyeleti-vízszugár
itt adott vissza a földnek.

2012. március 25.

MÁR KÉT ÉVE, HOGY ELMENTÉL

Ülök a padon, jöttem beszélgetni veled.
Mögöttem az úton surranó száraz levelek
mintha meg-megtorpanó lépteid lennének –
mellém szegődnek s kérdőn kísérnek:
„Felejtettél már? Az emlékekbe temettél?
Vagy mint egykor, velem vagy?
Most Én kérlek: el ne hagyj!
S ha jó a másik, mondjon bár mit
Én holtomban is veled vagyok –
engem keresve messze

a csillagok között megtalálsz.”

2013. június 26.

RÉGEN...

Régen jártam itt, Nálad –
s lehet, hogy egyszer csak
nagyon sokáig nem is jövök,
mert Veled lesz találkozásom
az örök- létben...

Találkozunk, sétálunk, mint régen,
csak most már a végtelen égi réten,
Pest és Budai utcák esti csendjében,
hegycsúcsok magasában, erdőkben –
meg itt a temetőben időtlen ideig.

2016. szeptember 30.

VANNAK MÉG ÖRÖMÖK

A TAVASZ

Az ébredő Nap rám sütötte sugarát
s én lassuló tudózihálással
fekszem a földön –
hullik rám
a gyümölcs- élet fogantatását
hirdető fehér és rózsaszínű szírom
s lassan beborítanak, mint lágysimulású,
színes mintás, látás-vonzó takaró,
mely élettörténeket feledtető
és álmodozásra biztató meleget adnak.

2016. április 15–17.

ÍGÉRTED: JÖSSZ!

Mindegy, messze, akár közel vagy
– végtelen az elválasztó távolság.
Jó csak az, hogy az InterCity
visszahoz Pestre,
ahol már készülnek az emberek
a bolondos Szilveszter estre.

2011. december 26.

A PILISVÖRÖSVÁRI TÓNÁL

Fent a víz színén
csak a szél fodrozó loccsanásai
törik meg a hőség ülte táj csendjét,
s a horgászok – ebéd utáni ejtőzés közben –
óriási halról álmodnak,
de a mélyben:
víg tátogással örvendenek a halak,
hogy elkerülték a csalival ékesített
horgokat!

2012. nyár

OHNE STRAND

Esküszik ellenünk az ég:
fátyolfelhő, változó hűvösség –
nem lesz napozás,
hűsítő csobbanás,
de bolyonghatunk
romkocsmák között –
míg az ég mennydörög.

2012. szeptember 29.

RIADALOM

Az éjszaka némaszájú csendjét,
mint pocsolyába taposó talp
szétfröccsentette a vágysikoltás,
és akár a meglőtt test,
a pillanat-ébredés
visszahullott az álom mocsarába.

MEGÁLDOTTAK

Legyetek áldottak:
Ti, gyermekeket világra jajduló anyák –
vagytok asszonyok, vagy lányanyák;
Legyetek csupa ideg:
Ti, akik érzitek minden eleven porcikáttal
a születő élet örömet;
Legyetek kitartóak:
Ti, akik gyermekeiteknek szikla-lélekkel
emelték mindenkor védősáncot;
Legyetek örökké szeretők:
Ti, még a csalást is megbocsátók,
mindent kibíró, hű anyák;
Legyetek marokszedői:
Ti, a magvat hullató fájdalom-termést
kalászba ölelő anyák, nagyanyák:
Legyetek hát áldottak:
Ti, az ember-létet tovább örökítők,
Ti, az ismeretlen jövőbe hittel hívő Anyák!

2012. május 15.

VANNAK MÉG ÖRÖMÖK

Dél tájt,
valami hallható
csend
vett körül,
és a Nap is sütötte
a szembe-szomszéd
házfalát, ablakait,
s a visszatükröző fény
boldoggá tette létem:
hogy még élek –
nyolcvanon túl is
ÉLEK!

2016. május 27.

CSAK ITT!

Az árnyékot:
születésem kétszer-kettő igazságát
átlépni lehetetlen –
akkor maradjak
az innenső parton!

MÚLT, JELEN, JÖVŐ

ÚJESZTENDEI HÁROMAS

Elhangzott az év-napot váltó Himnusz;
már régen letettük a pezsgőspoharat is
s a pillanattól lelkesülten
a vetetlen fehér papír-mezőre
fekete barázda-sorokat araszoltam:
a múlt év jó és rossz történéseiből;
rajzot karistoltam a körülöttem-jelenről
és – ó igen – elmélázva a jövőről,
kanyarintottam három pontot:

...

2013. január

ELVETÉLT ÁLMOK

Mindig az álm-égnek törtem,
de elbuktam,
mert vágyaimnál
csak a földi göröngyök

voltak nagyobbak!

ÍGY VAN

Álmaim?
Voltak!
Ma már –
Sokan holtak!

KÖZÖNY

Kit érdekel,
miként fáj a szó,
mely kizuhan belőlem
a betonnál, a gránitnál
keményebb papírlapra,
és szétloccsan értelmetlenül.

ENNYI

Óh én örök-ifjú-vén,
ki nem nyugodhat a seggén!
Olthatatlanul vágytam
a színpadi deszkák után,
majd felhágván a Parnasszusra,
helyet követeltem a piedesztálon...
költőnek (is) vallom magam –
s lám:
csak pincemélyig hallatszik szavam.

RONGYLABDÁT SOHASEM RÚGTAM

Sem rongylabdát, sem pattogó bőrgömböt
nem rúgtam én, de mégis értelek,
érezem minden tetted akaratát, ízét,
megértem makacs kitartásod,
– még ha néha messze is jársz az igazságtól –
mert voltam hazudós, könyveket lopó,
zöldségestől dinnyezsákmányoló hős,

zörgő csapágyas rollerrel utca-versenyző
és botladoztam balett táncos növendékként
az Operaház meg az Erkel színpadán,
de elbukva ágáltam más deszkákon
– hívén, hogy színészként zsebelek be tapsot –
mígnem mélységes szerelembe esve a szavakkal
és még inkább azok igazságosságával,
az emberi sorsok meglátóival, világgá kiáltóival,
megint csak: hívén a szavak tisztítóűz erejében
lehetnek jó útra térítők, lét-segítők
kellett volna, hogy azok legyenek,
de a mindenkori szándékot gyakran megölte
a tehetetlenségem, a kitartás hiányom –
s mind a többi, ami még hiányzott belőlem –
meg volt, meg van ma is Benned!
Őrizd, veszni soha ne engedd.

2011. augusztus 27–29.

HÁROM SZÁNDÉK

Már régen elmúlt éjfél,
de szemem
a fehér papírmező
fekete sorbarázdái között araszol –
megismerni a múltat,
rögzíteni a jelent
és kitalálni a jövőt.

2009. április 29.

REMÉNYEIM

VÁRAKOZÁS

Vártam az estét,

Vártam az éjszakát,
Vártam a hajnalt
S megint a delet
És a délutánt
S újra az estét –
Hiába, hiába, hiába...
Nincs hír, életjel a telefonon,
Hogy vagy, hogy élsz!,
Hogy talán eszedbe jutottam
– csak egy percre,
akár egy pillanatra –,
Hogy figyelsz a szavaimra:
Hiányzol, mint éjszaka után a hajnal
És azután a nappal amikor...
Amikor újra láthatlak!

2012. január vége

KÉRÉS

Körül guggolnak az esti csend
magány-percei, órái –
van hát időm kettőnkön gondolkodni.

Élet-bolygóközi úton keringtünk,
és álltunk már egymást érintő közelbe,
de nem volt akkor elég erős a vonzás –
tovább, messze sodródtunk egymástól,
egészen a nemlét határáig,
ahol a véletlen újra találkozás
úgy hozott össze bennünket,
hogy kérésem lehet: ne csak „társam”
– hanem több annál! – „élettársam” légy!

2012. április 10–11.

ÉN HITTEM...

Én hittem, hogy az első igazi kézfogás
szorosabb lesz, mint fénylő bilincs a kézen;
összetartóbb lesz,
mint a házasulandókat összekötő stóla;
én hittem: mosolyod-tekintetében
– lelked tükrében!
És nem hiszem, hogy szívedben helyettem

Krampi barátom – a fekete – gyémánt színű macska
mindennél több helyet kapna.

2012. április 18.

ÁJULT AZ ÉSZ

Tudom, így semmibe vész minden szavam,
s bohóccá teszem magam.
Megölöm a szerelem jövőjét –
pedig eléd vágott szívvel ölelnék
mindent a mi hozzád fűz, Rólad szól –
csak – tudom – viselkednem kellene – jól!
De testemben most ájult az ész
s érzem: tehetetlen vagyok,
és iszonyúan félek, hogy
rám szakad a Nélküled-ég!

2012. május 25–26.

TŐLED MESSZI LÉT

Itt lenne az ideje, hogy hívjalak!,
hogymondjam:
mi Néked a szabadság –
az nékem Tőled messzi lét,
lánc nélküli magány-rabság,
és számolom az órát, napot:
mennyi még,
amikor újra láthatlak!

2013. február 22.

EMELJ MAGADHOZ

Idegszálaim pányvaként kötik lábaim,
hogyminduljak,
mert megtiltottad a feléd lépést!
és most karthauzi némaság is zárja szám,
mert nem telefonálhatok; nem mondhatom:
kín az egyedüllét –
s nem kérhetlek: engedj magadhoz...

Emelj magadhoz!

2013. január 3.

KIOLDHATATLANUL

Az este is indulni készültem
és lélekben a búcsú csókra.

Már az ajtón kilépve
rám tört a hiányérzet,
és csalódással telt meg a szám,
mert nem érezhettem
milyen az, ha az érzelmek gátja átszakad
s csókunk íze örök emlékként
benned, bennem –
kioldhatatlanul megmarad.

2012. május 18.

REMÉNYEIM

Több mint egy éve, hogy sokadmagammal
először voltam Nálad!
Azóta: napok sokasága, hogy vágyom Rád,
túrva szeszélyeid –
vágyva szeszélyeid teljesítését.

Minden hiába?!

Most vagyok hát magammal:
Neked sokszor megvallott szerelemmel
és szavaiddal, meggyilkolt reményeimmel...

2013. január 5.

EGÉRMESE

Ha egér volnék
cica elől menekülnék,
de CICÁM-nak nem négy,
csak két lába valék –

ezért mindig gépre ülnék
s csak hozzá repülnék!

2014.

ÉP ÉSSZEL

Lehet néhány év,
vagy csak hónap, nap
mi még megadatik;
amíg átlépem
a lét–nem lét határát...

nem tudhatom mi vár rám!

De még épp ésszel kívánom:
e földi valóságban
az ismeretlenséggel együtt
velem légy,
velem élj!

2014. január 12.

MENEKÜLÉS

Magam elől menekülve
az egyedüllét-országból
botladozik a szájból kilépő szó
és elém tornyosulnak
tiltó-pengés rácsaid –
itt állok hát az együtt vagy nélküled
kétségek vasaival rakottan
arra várva, hogy elfogadj!
és befogadj magadba –
hogyan...

keríts egész hatalmadba!

2015. július 23.

NEM HÍVTALAK

Ha azt hiszed:

a hangod nélküli
irdatlan csend
hozzásegít,
hogy elfelejtselek –
Tévedsz!
mint az a bíró,
aki tévedésből mondta ki
az ítéletet:
halál...
s így találkozhatott
a szép testű elitélt
az érzéktelen bitóval!

1995. január 11.

LEHET EGYSZER...

Lassan, csoszogva sétálok majd
a semmitől a semmi felé,
s lehet, hogy találkozom Veled!
És akkor, ott, ha motyogva is,
de meg kell újra vallanom,
hogy valamikor lázban dideregtem
ÉRTED,
hogy akár a feledés-kosarába hajított
emlékezés lapjainkat együtt eleveníthetjük –
így lesznek majd újabb rejteni valóim,
amit csak neked köszönhetek meg
mielőtt az út végleg elfogy a talpam alól.

2016. március 01.

VESZEKEDTÜNK

Tompítsd a penge-éleket!
Csak arra kértelek: járjuk be együtt az életet.
Kerüljön bennünket a harag-némaság,
s legyen békemezőnk az ÁGY!

2015. augusztus 17.

SZÉGYENLEM MAGAM

Szégyenlem magam!
hogy mint kisgyermeknek
a babája – játékszered lettem...
amit dédelgethettél,
vagy akár megunva
a sarokba hajíthatnál –
tenném ezt magam is,
de nem tehetem,
mert mindennél erősebb,
győzedelmeskedőbb
az utánad,

érted rohanó vágy!

2015. augusztus 23.

KRŐZUSOK

Mintha lettünk volna idő-krőzusok
kapcsolatunkban két kézzel szórtuk
a napok százait, a hetek sokaságát,
hónapok hosszú sorát
míg rádöbbsentünk, hogy
már év-mázsák terheit hordjuk vállainkon
s még inkább szívünkben válik ólomnehezékké:
nekem az együvé tartozás hite!
Neked meg az ellenkezés szigora.

2015. szeptember 1.

A VÁLASZ ELMARAD

A tenger-messzeséget kutatom,
hogy vonzásomra jön-e már az,
aki az egyedüllét zárt köréből kiszakítana –
hallgatom hát a monoton víz-loccsanásokat,
amint a tengerpart szikláinak csapódnak –
de a válsz biztató zajgása elmarad!

2016. április 3.

HAJTANÁM AZ IDŐT

Hajtanám, úzném az időt,
miként a vadász követi
a vadnyomot, kapitális agancsát,
míg az adott pillanatban
le nem teríti, meg nem öli...
De én csak az időt hajtanám, hogy előbb
– hacsak másodpercekkel előbb –
láthassalak... láthassalak!

2016. október 21.

KÍVÁNOM: ÍGY LEGYEN

(Lillához)

Ha eljön az óra
szeretném,
ha Te lennél
szemem lecsukója!

2017. február 25.

ÉLETÚT

MA RÁM TÖRT

Ma rám tört az emlékezés árja –
tudom: nem köszöntem el tőled
amikor indultál, rohantál a halálba...
nincs már könnyem, se fájdalom.
Neked Pamó, megőrzésre,
minden gondolatom átadom...
Vigyázz rájuk!
A holtársak között is sok
az Istennek besúgó!

2017. március

BEÍRÁS A NEM LÉTEZŐ CSALÁDI BIBLIÁMBA

Mi – Szerető megejtőd,
Te meg én – félbehagyott család vagyunk!

Mindig felet markoltunk az egészből...

Szülőanyám élete nem volt több, mint
félmaroknyi boldogság;
és e – fél marokból is kihullottam,
s Te nem kaptál utánam
a másik kezedd, hogy megtarts:
csak magadnak!

Igazságtalan vagyok, hiszen
Te még negyed életet sem éltél...
Én meg önzőn keresem, hogy
mit hagytál rám örökül?

Ha lépek, csak fél az előre,
másik a torpanás;
tetteim egyik fele mindig
a visszafordulás!

Nagy fellobbanás volt a balett –
megszakított pírúett;
színészet – az áldott játszásra nem érett,
költészet – süketen akartam írni
maradandót: játékos szonettet, hősi éneket;
akartam tudni módját:
miként írjak dalt és ódát...
újságírás – megírásra váró történetek,
félbemaradt mondatok –
szerelmek – kegyes emlékü elutasítások!

S lám ez lehetne a mostani beírás:
élet-trambulinon még mindig vetem
az élet szaltókat, s csodálkozni fogok
ha a lendülettől „pofára” esem –
na ezt a Bibliámba bejegyzem becsületesen.

2016. szeptember 19.

VOLT UTAM

Az évbírók vallatóra fogtak.

– Mit tettél?

Már fél életkenyeret megettél!

– Ártatlan vagyok!

Szülőanyám akart, s aztán itt hagyott.

– De életben maradtál Te.

Mit tettél?

– Szülőanyám helyett Anyát kaptam –

ki nem alvó örök lángú hála Néki!

– A bíróság imádatodat megérti,

de mit tettél?

– Mint többi magam-korú gyerek,

ki tanulni nemigen szeret,

koptattam az iskolák lépcsőit,

mígnem egy júniusi napon leértem,

hogy vak voltam, esztelen, most megértem.

– Beismerésed enyhítő körülmény,

de tovább, mit tettél?

– Tévedésből orromba csapott

a színpadi díszletek enyv-illata, s

megszédültem.

Voltak, akik azt mondták: tehetséges vagyok.

Bizonyítsak? Hadd mondjak el egy verset.

– Elég! Honnan veszed a merszet,

hogy az évbírókból gúnyt űzz?

– Hatalmába kerített az új tűz

s elém táncolt néhány rímpár

agyam poklából, mint torz manók.

És ma is köpködöm a költészet savót.

– Megállj bűnös légvár építő!

Azt hitted, az élet csak égi kő,

S ha megkaparintod, semmi dolgod tovább?

Mit tettél, hogy ami akartál, az legyél?

– Mit tettem?

Segédmunkás voltam – hordtam a csavarhegyet

–,

fűtöttem kályhát – emlékszem – tizenegyet,

katona lettem, mert az a férfi sora,

fogtechnikusként vigyorogtam

a kész fogsorokra, majd kábelt cibáltam

az őszi sárban,

s magnósként élek most jobb sorsra várva.

– Szertelen vagy! Hiányzik belőled az akarat.

„Ki magot vet – termést csak az arat.”

Mit vetettél?

– Vettem cikk-magot az „egyszer

győzelemben”,

s nem akartam magam megmártani a fürtelemben.

Így maradtam egy szám a rengetegben

és nehezen tudok hinni az emberekben.
– Menthetetlen vagy! Keserű, mint az epe.
– Az utolsó szó jogán vallom:
hibáztam! Bűnös vagyok!
Eddigi életemre három sort hagyok:
harminc évem vaskapujában
csak egyetlen valóságot markolok:
négyhónapos lányom rám kacagott.

1965. június 10.

ESTE A KÖRÚTON, A KIS TYÚKTOLVAJ SZOBRÁNÁL

Mikor ültem így, egy kőszegélyen?
Lassan összeáll a kép, emlékezem:
földhöz vágtuk és a darabokra tört dinnyét
faltuk – mintha sohasem ettünk volna –
a robbanó-szerektől töredezett járdaszegélyen
s versenyben köpködtük a magokat,
és közben mondtunk egymásnak szédítő nagyokat –
mint én: hogy a kétkörös versenyben legyőztem
a spíler Reményi Pityut! De lehet, hagyta:
a dicsekvéssel legyen nekem is jó napom.

Pedig a versenyek sokszor mentek vérre
egymás között (vagy estünk s szakadt a nadrág)
és vele, de sokszor, a koszos bőr is hasadt;
vagy tenyérszél lett láb-ikránkon a glazúr –
hősök voltunk mind – egymás között –
legalább a lavórig, az esti szappanos
csípős mosdatásig.

És jut eszembe:
a csapágyas rollerekhez milyen jó fa került
– loptam a fiúknak a légópincéből a „létrákat” –
s mire a nagy versenyeknek vége lett,
házmester Anyám csodálkozott: a sok létra, hova lett.

A pöpec csapágyas rollerekkel együtt az ifjúság is oda van
–
csak ülök a kőszegélyen, s pihentetem gyulladt erű lábamat.

2013. április 29.

HUSZONNÉGY ÉVES

Emlékszem:
nekem 1991. március 19-én
délben kelt fel a nap,
és két óra húsz perckor
körtáncba kezdtek a szavak,
mert megszületett KISANNA unokám!

Ma újra táncra kapnak a szavak,
ha elém áll – még ha kicsit ritkán is –
és Madách öröklétű gondolatával élve:
a szeretet „pimasz” mosolyával az arcán kérdi:
„Hát Te törpi, hogy vagy?”
Mielőtt dorgálásba kezdenék
a képzelet erejével magamhoz ölelem Őt –
nekem szépséges és csodálatos magasságú NŐT!

2015. március 19-20.

AZ IDŐ

Mottó: ... majd az idő mindent meggyógyít!

Nem!
Az idő nem rendez el semmit!
Csak teremteni tud napra-napot:
boldog mát és várt holnapot;
teremteni születést, boldog ragyogást,
szerelmi ájulást
és nem rendez el semmit –
hullik rám az idő-rög,
köti, oldja életem a mindörök,
miként hozzám köt Téged is
a múlt – a homályba vesző –
és az ismeretlen jövő.

1995. október 20.

EMLÉKEZIK A SZÉL

Még légbe kevert virágillatokat kavarr,
de ez a szél már az ősz hírnöke.
Jön, hajlítgatja az ágakat,
levelek közt kavargat,

zörrenve, csörrenve beszél
a nyár tikkasztó melegéről,
s felkapott száraz platánlevélen üzen:
mindjárt itt lesz, jön a tél.

2012.

GYŰJTÖTT KAVICSOK

ÉRVIZSGÁLAT

Miként a testem
vérútjai szűkülnek –
úgy keskenyednek
a számomra még
bejárható lét-utak.

2010. november 14.

AZ IDŐ MÚLATÁSA A PADON

(Csepel, Szent Imre tér)

Hideglelősen reszketnek a falevelek
a késő délutáni gyengülő napfényben,
s a szellőtől libabőrös lett a karom –
és minden akarat, furfang hiába, mert velünk van
a visszavonhatatlan idő múlása –
s jelzi az ősz közeledtét:
a szürke eget, kabátcibáló fürgeteget,
jöttét arcomba csapódó eső-cemendének.

2012. szeptember 25.

ILYEN AZ ÉLET

Csigolyán hóhéroppantás!
Az utolsó lehelet-sikoly
szétriasztja a galambokat –
s ők – a repülést könnyítve –
bélsár-golyóikkal
lövik agyon
a kivégzőnégyszög csendjét.

NEKROLÓG HELYETT

*Az 1977. szeptember 11.
bukaresti légi katasztrófa*

Állunk a betonvalóság zárt kapuja előtt
s a múltó napok tetszhalott perceiben
értetek botladoznak gondolataink,
és mellünkől szakadozik a szó:
„... pár napja... azelőtt?... még tegnap...
beszélgettünk... hülyeségeinken jót nevetett...”
s most csapkodunk magunk körül a volt-nincs ellen!

Miért nem volt gépszárnyatok erősebb,
hogy a vonzás terhével sújtott testetek
elszakadjon a földtől?
Miért nem szűnt meg csak egy percre az erő,
mely bennetek szorítva
marokra kapta az időt,
s csak az emlékezés szálaiból szőtt gézzel
kötözhetjük fájdalomtól vert léleksebeinket.

VÉDTELEN ÁLLOK

(Gáspár és Baranyai kollégám emlékére)

Szent Mihály lovának vonulása,
múlás-koszorúk illata,
emlék-támasztott zokogások
kötik kezem:
ragadnak, visznek halálaitok
a nincs-tovább pillanatához –
védtelen állok
a félelemgörcs mocsarában.

A NAGYVIZITNÉL

a betegek
vigyázzba fekszenek –
s jött a
professzor meg a slepp...
Jánosnál
megállapították:
szépen gyógyul már a seb;
Gyurinál rejtély,
mitől van a gyenge vérzés;
nálam
elég volt egy csendes legyintés:
csak sérv! – gyógyító eszköz a kés;
Jenő bácsit gyözködik:
sikerülni fog a műtét
s megéri a százat –
és a professzor meg a slepp
tovább ment,

de a négyesnél
nem álltak meg...

FEKSZEL HANYATT

*(Unokaöcsémnek, professzor Emeritusz
Gál Jenő balett mesternek)*

Kopaszra nyírt, fúrt koponyával
fekszel hanyatt a kórházi ágyon,
kezeidet kikötözték
– Krisztust fektették így a keresztre
szögelés előtt –
s öntudatlan várod az oldást, az enyhet adó
fájdalomcsillapítót!
Olyan ez, mint alvadt vér a szájban,
amit se kiköpni, se lenyelni nem lehet...

Állunk hát körülötted
egy-egy szemnyitó pillanatért,
hogy tudasd velünk: élsz még,
legyen reményünk kikerülsz innen –
és ülünk majd az „emlékező” asztalnál
beszélgetünk s közben nyelveink ízlelő bimbói
tudósítják agyunkat
a torok-kaparó vodka ízéről.

2015. április 27.

MA MÉG MOSOLYOGTÁL IS

(Jenőnél voltam)

Jézus közöttünk nem jár már,
hogyan mondaná
„Kellj fel és járj!”
Így maradsz az ágyhoz kötve
kínjaid láncáival!

Az egykor csodatévő
közénk dobta a döntés gyeplőjét
s mi akik a gyógyulás
és a semmibe hullás
kétségei között tipródunk,
csak a remény vékony kötelébe kapaszkodva
próbálunk hinni abban,
hogy – a feltámasztó segítségével együtt –
felkelsz és járnid fogsz.
Járni fogsz!

2015. május 21.

ANNO 1935. NOVEMBER NEGYEDIKE

Mint katona a dögláncot,
hordom magammal
születésem adatait...
De kezemből már inál az erő!
Mellemből görcsöl a köhögés!
Fejemből zuhan a vér!
Szememből gurulnak a gyöngyök –
piszkolódnak arcom barázdáiban!
Testem merül a vénség mocsarában!

A NYOLCVANADIK ÉV KÜSZÖBÉN

Az Élet-úr szülőanyámat cudarul becsapta!
Mert igaz: a lány megesett,
de becsülettel kihordott s világra jaidította...
hogy azután alig két évvel később

– rárontott a halál – magamra itt hagyott.

Ismeretlen Apám akkor még – lehet –
szeretette Öt, vagy csak szerelmet hazudott,
de jött az idő... üldözöttként valahol
gyilkolni vágyók áldozata lett.

Én azonban itt vagyok ma is,
vénséges idővel megáldva
s mérhetetlen zsákú
hála-adósággal a hátamon élek –
és miként most is:
csak az emlékezések
apró pénzeivel igyekszem
t ö r l e s z t e n i.

2015. október 14–17.

KOSZORÚÉR-CSERE

Dr. Nagy Henrietta szívsebész és csoportja
férfias határozottsággal vágta fel
mellem udvarát, hogy megnézzék
mi van belül, ott – s hogy valójában
a szűkült koszorúereket kicseréljék –
s találtak kevéske jóságot
és annál több rosszat, fekáliaságot –
ezért fogták magukat legott
s bordacsontokat visszahajtogatták...
Most forrnak össze!

Pszt: csend!

A titkok maradjanak titkok!

2016. november

HAJNAL A HONVÉD KÓRHÁZ ABLAKÁBAN

A hajnal derengő szürkességében
a fák meredő törzsszel állnak
és a színes lombkoronájuk szétterül
s ott középen a gyönyör izzadság gyöngyei
hívják a fájdalmasan-szép
játék emlékének megőrzésére.

2016. november 1–25.

A PULMONOLOGIÁN

Ülünk a masszív – szerintem száz évnél is idősebb – fehérre mázolt kórházi egyen padon. Várjuk a mindig kedves mosolyú Hídvégi Edit főorvos asszonyt. Van időnk hát szemlélődni, de szinte egyszerre szólva állapítjuk meg: valamennyi fehér ruhás – feltételezhetően orvos, mütös, nővér, valamilyen kórházi beosztott – rohan a folyosón, mintha lekésne valahonnan, valamiről! Csak a sorsukon aggódok – beteg-gyanúsak, vagy már betegek – ülnek magukra kényszerített nyugalommal a padokon. Az ajtók mögött pedig a további sorsukat meghatározó orvosok faggatóznak, hogy tévedhetetlenül – vagy csak a tévedés leheletnyi lehetőségével birkózva – döntsenek: röntgenről, injekciókról, gyógyszerekről, műtétről – egyszóval a további létezésről.

2011. március

MÁR KÉSŐ LESZ

Ha perdül majd a hívó dobpergés
s kioldva a biztonsági kötelet
ugrani kell
feszülő artista testtel
a lét magasából
a nyugvó mélységbe –
már késő lesz bármit is
megbánni!

2016. szeptember 11.

FÜLZÚGATÓ CSEND

Ez a fülzúgató csend
figyelmeztet: lesz itt rend
testen kívül és belül –
lényemre,
mint mindent beborító valóság
terül a fájdalom képze,te,
hogya létező kín
uralja el majd a testet,
testem –
jaj, mi lesz akkor velem
Istenem?!

2014. december 06.

KETTŐS ÉNEM

Mondja nekem a kettős énem:
készülj a Megváltó jövetelére keresztényen!
És gyújts gyertyát Hanuka ünnepére
az Úrnak és felszabadult népének köszöntésére.

Mondja nekem testem, agyam zsidó része:
ellenérzés nélkül gondoljak minden keresztényre –
szeressem őket, mint testemben lakozó saját véremet
s miként hiszem:
Jézus megbocsátott a keresztien az ellene vétőknek –
adom kezem, szívem a „más” szívű velem élőknek!

2016. szeptember 21.

TÍZKÉP–KERESZT

Gondolatok H. Tóth Maja festményéhez

Messze van tőlem a kép, ahol ülök.
Nem látom a vércseppeket,
mert a keresztien minden csepp festék –
mi lehetne más,
mint Jézus szenvedő testének vére...

Képzelem: leborulnék előtte,
vállalnám magamra szenvedését –
de írva vagyok:
a világ bűneinek megváltásáért
tette mind, amit tett, csodákat:
feltámasztotta a holtat;

bort és kenyeret gyarapított;
halászok ladikja alatt csendesítette a tengert;
a templomból is kiűzte a kufárokat,
de végül rabi-uralmi féltésből elítéltetett...
A fájdalom útján cipelte a keresztet,
fején töviskoronával,
és érkezett a pillanat, amikor
szenvedését enyhítve szívét lándzsa járta át...

Én hallgatnám a testét elhagyó lélek hangját,
s roskadnék bűneim súlya alatt a keresztkép előtt,
míg nem közel lépve olvashatom a festmény címét:
ÉLET KERESZT

Bűntudatom oldódik a kiállítóterem zajában...

CSEND-ÉLET

Ha majd eljő
a vég-idő
és nem lesz kép, se rím –
ha a csend-élet
köszönt rám,
amikor az ember senkitől
semmit sem akar,
és semmit sem vár –
no, akkor majd nem lesz más:
csak a csend.....

2013. március 22.

A JÖVŐ

Vagyok a Föld szülöttje,
s a föld fogad majd magába,
ha már nincs más út –
menni kell, élni kell
a más világban!

2017. március 18.

ÜZENET

Mondom barátaim: szívetekben őriztetek meg!
Vagy mégsem,
mert a szív zavaros: mint felkavart kacsausztató;
kiszámíthatatlanul képes örvényt kavarni, forgolódni;
mérhetetlenül tud szeretni, aggódni;
tud szabadon repülni pihe-könnyű szélben
és ha akarja – vagy elragadja az érzés – tud
csókboldogságtól borított mezőn andalogni
s jaj, úgy tud gyűlöletet dobogni, hogy elsötétül tőle
az ég –

mondom hát barátaim inkább gondolkodó
agyatokban,
mint szívetekben őriztetek meg!

2016. szeptember 25.

ISBN 978-615-00-0077-0

ISSN 0866 4420

Felelős kiadó: Drégely István

Felelős szerkesztő: Simor András

Badó Stúdió & Print Bt. – 2017

Felelős vezető: Badóné Szabó Zsuzsanna

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
